

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

Juan Luís Moraza. De Oficio

Inauguració: Divendres, 24 de març de 2017, 19.00 h.

Exposició: 24.03.2017 – 02.06.2017. Dimarts a divendres de 13.00 a 19.00 h i dissabtes de 10.00 a 14.30 h i amb cita previa.

La Galeria Estrany-de la Mota té el plaer de presentar la primera exposició individual de Juan Luís Moraza (Vitòria, Espanya, 1960) a la galeria.

La lògica del *Treball absolut* [Espacio Mínimo, Madrid, 2016; Museo de Arte Contemporáneo Gas Natural Fenosa (MAC), Coruña, 2016] afecta indistintament a qualsevol aspecte de la nostra existència: treballem les emocions, treballem el nostre cos, les nostres relacions, les nostres formes de descans, treballem la nostra imatge i el nostre futur. Operari i eina, treball i festa, es tornen indiscernibles. No és la natural laboriositat del real, sinó la capitalització instrumental i accelerada de l'experiència. Cada vegada més estem obligats a ser productius fins al descans, i si no contribueix a un increment de riquesa, viure és considerat una forma de mandra. Del poder aprenem a delegar la feina, i en el consum, deleguem el benefici, ens ensinistrem en la redistribució de la riquesa als seus posseïdors, com si fóssim amb prou feines un afanat esclavó perdut entre els diners que cobrem i els diners que gastem. Però en realitat, la laboriositat, la noblesa de l'esforç, la dedicació, el gaudi i la cura, l'amor al treball ben fet, sostenen la vida social molt més que qualsevol llei. El treball és també un règim fundacional del vincle social, mitjançant un sistema d'intercanvis i alternances. És, en fi, representació, símbol, intermediació.

Tot sistema d'organització necessita l'establiment d'un règim de representació i representativitat, és a dir, de confiança en certes correspondències simbòliques. Aquesta és la base naturalista dels sistemes de representació que regeix les relacions socials. No obstant això, conforma l'experiència moderna ha posat en crisi la lògica de la representació, la legitimitat de la crítica i el precepte indiscutible de la transgressió creativa, han enfortit una il·lusió de transparència i representativitat. En l'art i en la vida –des de les estètiques relacionals als plans de desenvolupament, des de la Revolució Francesa al *reality-show*–, les estratègies per afermar la confiança han creat una cultura de publicitat ubíqua organitzada al voltant de polítiques de proximitat. La màxima astúcia d'aquests processos de colonització de la subjectivitat consisteix en convèncer-nos que som els agents de la nova socialitzat. De la mateixa manera que la productivitat destitueix l'excel·lència del treball, la formalització industrialitzada de la participació propicia una delegació de responsabilitat. Així, els sistemes de participació formal s'han reduït gairebé exclusivament a tributs i sufragis; tots dos condensen la completa experiència ciutadana: els tributs inclouen els impostos, però també la vida laboral, l'oci programat i la indústria de l'experiència, reduint al subjecte a l'estatut d'unitat de finançament estatal. Els sufragis inclouen els vots, però també el consum dirigit a ofertes i participacions actives i interactives, reduint al subjecte a l'estatut d'unitat de legitimitat. Es tracta d'una ventrillòquia transcendental, segons la qual reconeixem la nostra veu en l'artifici naturalitzat de la representació. És així com el ciutadà passa a ser un pacient agent la participació del qual és executada d'ofici. En l'imperi d'una voluntat subrogada, aquesta existència "d'ofici" remet a una experiència que s'inicia sense necessitat d'activitat de la part interessada, que no succeeix a instància del subjecte, sinó de la inèrcia.

Certament, l'ofici de l'experiència és un saber d'errors. Encara que des de l'oficialitat de l'acadèmia

moderna, l'ofici es pressuposa una fixació retrògrada a les rêmores del virtuosisme i la repetició. La inèrcia creativa converteix el bo en advers, en nom d'un potencial "millor" que eludeix qualsevol càlcul de risc. En nom d'una incessant recerca d'experiències, l'experiència queda abolida per l'absolutisme de l'obsolescència. En tant que rep el privilegi d'una dedicació no alienada, la natural laboriositat de la vida intensifica el treball de l'artista, on excedeix la necessitat en el desig. L'elaboració, l'esforç, la dedicació, la tensió, la concentració, la dificultat, la intensitat, el sacrifici, formen part d'una singularitat de ser que és la conseqüència del fer. La derogació de l'ofici no suposa un alliberament del treball, sinó de la singularitat en la manera. És la impostura del ciutadà sobre el subjecte, del servei sobre l'experiència.

Amb la col·laboració de:

Abe **INEDIT**
Art Barcelona **Damm**
Associació de Galeries

*Per a més informació i/o imatges contactar amb Clàudia Elies (claudia@estranydelamota.com).